

EŠTE NIE SOM MŤRTVA

Najťažšie je vyriešiť vlastnú vraždu

HOLLY
JACKSON

Ljndeni

Ešte nie som mŕtva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Holly Jackson

Ešte nie som mŕtva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**EŠTE
NIE
SOM
MŔTVA**

HOLLY JACKSON

**EŠTE
NIE
SOM
MŔTVA**

Z ANGLIČTINY PRELOŽILI
DOMINIKA WEINSTOCK A VERONIKA LITVIKOVÁ

Ljndeni

Holly Jackson: *Not Quite Dead Yet*
Copyright © 2025 by Holly Jackson Limited
Translation © Dominika Weinstock, Veronika Litviková, 2025
Poems translation © Jana Bálíková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4877-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4899-5 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4900-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4898-8 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Jet

PIATOK
31. OKTÓBRA

J E D E N

O dumretá sivá pokožka, spod ktorej presvitá šlachovité hnijúce svalstvo. Vpadnuté gumené očné jamky okolo prenikavých hnedých očí. Hoci tie patrili skutočne jej. Hýbali sa, keď si prezerala svoj zovňajšok. Rozpadajúce sa zuby ako klávesy na organe a zrazená krv zaseknutá medzi nimi. Čo to tie zombie vlastne jedia? Výhradne mozgy alebo nepohrdnú ani inými vnútornosťami? Zrejme by si nepochutili na jablku v karameli, ktoré si dala pred chvíľou.

Jet sledovala svoj odraz v zakrivenom zrkadle, svoju mŕtvu tvár, pardon, nemŕtvu tvár. Masku si nasadila na celé tri minúty, takže sa mama nemohla sťažovať, ale dlhšie v nej už Jet nedokázala dýchať. Horúci sladkastý vzduch sa začal na gume zrážať, takže sa jej prilepila na pokožku. Stiahla si ju teda z tváre. Pleť mala stále dosť bledú, no už nie takú sinavú, hoci zrkadlo jej okrúhlu tvár opticky predĺžilo, skreslilo tvar jej hustého obočia a mierne dohora vyhrnutého nosa. Strapaté krátke blond vlasy jej stáli, a keď si ich uhládza, pocítila na dlani prasknutie statickej elektriny.

„Jet?“

„Dopekla,“ strhla sa. Zrkadlo zdeformovalo aj tvár muža stojaceho za ňou a poskrúcalo jeho svalnatú postavu do tvaru mecha harmoniky, no Jet ho spoznala po hlase. No DO-RI-TI. J. J. Lim. Nie však

so svojimi tmavými vlasmi začesanými dozadu a hladkou bronzovou pokožkou. Mal nasadenú krikľavočervenú parochňu, oblečené džín-
sy na traky na pruhovanom tričku a na tvári nakreslené hlboké jazvy.
Chucky. Tento film pozerali spolu na treťom rande.

„Nechcel som ťa vystrašiť,“ akosi čudne potiahol nosom.

„Je Halloween, práve o to ide,“ odvetila ešte čudnejšie. Jet odkrá-
čala bez toho, aby sa naňho pozrela v neskrútenej podobe, míňajúc
stánok s tekvicovými koláčmi a jablkovým chlebom. *Len 5 dolárov!!!*
vykrikovala na ňu tabuľa.

„Ide o...“ J. J. si strhol parochňu a vydal sa za ňou. Potkol sa, keď
prechádzal pomedzi skupinku detí s čerstvo pomaľovanými tvármi.
Prečo šiel za ňou? Veď obom umožnila poľahky sa vytratiť. A znova.
„Prepáč,“ pokračoval, „len som si vravel. Iba som...“

Fakt paráda! Jet vôbec neľutovala, že šla na halloweensky jarmok.
Parkom Green uprostred vermontského Woodstocku prúdili davy ľu-
dí a jej sa predsa len nejakým zázračným spôsobom podarilo naraziť
na jediného človeka, ktorého netúžila stretnúť.

„Sladkosť alebo neplechu!“ zakričal na ňu krpateľ upír.

Jet mu priala, aby sa zadusil tými oslintanými rezákmi. Boli deti
vždy také otravné alebo za to mohlo priveľa cukru v sladkostiach? Už
bolo po desiatej. Kedy vlastne dávajú dnešní rodičia deti spať? Zjavne
nie dosť skoro.

Trochu zrýchlila, no J. J. to nevzdával.

„Jet, prosím ťa,“ načiahol sa za jej dlaňou. „Musím sa s tebou
o niečom porozprávať.“

Jet zastala a povzdychla si. O niečom znamenalo o nich, všakže?
No oni už spolu nechodili dosť dlho, celé mesiace. „Teraz nemôžem.“
Lož. „Pomáham rodičom v stánku vyberať peniaze na dobrú vec.“
Ešte väčšia lož. „Tie jazvy ti nakreslil Henry?“ Zmena témy.

J. J.-ove lesklé oči sa zúžili. „Prosím ťa, Jet, je to dôležité.“

„Aha, dôležité,“ odfrkla Jet, „tak ako vtedy, keď si mi povedal, že
som to najlepšie, čo ťa mohlo stretnúť... vo Woodstocku. Ach, aké
poetické, J.“

„Vieš predsa, že som to tak nemyslel. A nejde o nás, ale o...“

„Počuj, kámo, toto ti asi spadlo,“ ozval sa hlas spoza J. J.-ovho pleca a zachránil ju. Patril jej bratovi Lukovi, ktorý sa zohol, aby z trávy zodvihol jeho pokrkvajú červenu parochňu. Keď sa postavil, vystrel a podal ju späť J. J.-ovi, prúžky svetla sa mu zaleskli v hnedých očiach, rovnakých, aké mala Jet.

J. J. si ju vzal a dokonca pochopil, čo sa mu Luke snažil naznačiť, a stratil sa v dave.

„Zachránil som ňu,“ povedal Luke.

Jet by to nikdy nepriznala. Práve sa mu to chystala povedať, keď ju zrazu štuchol do ramena, pričom sa snažil trafiť bod, ktorým jej znehybní ruku. Netrafil sa. Navyše už mal posratých tridsať rokov a dieťa na krku. Kedy s tými štuchancami prestane?

Jet na to nereagovala, koniec-koncov to sa naučí každé dievča, ktoré má brata. Naštve ich to totižto ešte viac.

Luke sa uškrnul, čo mu zvýraznilo čelusť. Vlastne celú hlavu, keďže si znova nechal celkom nakrátko ostrihať svoje medovohnedé vlasy – ostalo len pichľavé strnisko. Sophii sa to však zjavne takto páčilo. Skvelé! Už prišla aj ona s malým Cameronom v kostýme smutnej tekvice na rukách.

„To bol J. J.?“ spýtala sa Sophia. Pritisla sa k Lukovi, dotkla sa svojho manžela bokmi a nárokovala si ho späť. Mala oblečený tesný kožený kostým mačacej ženy, ktorý ju predlžoval a zoštíhľoval, taký, ktorý by Jetinej nižšej a oblešej postave nič nedaroval. Ešte si spomína, ako v puberte nosili rovnaké oblečenie. V časoch, keď takto tesne pri sebe stáli ony dve. Až kým Sophia nevyrástla a Jet nenarástli prsia.

„J. J. to vtedy nepochopil?“ Luke pozoroval ruch na jarmoku, ktorý, vďaka bohu, konečne začal utíchať. „Čo by mohlo byť jasnejšie než odmietnutie vo chvíli, keď ti klačal pri nohách?“

„Doslova,“ dodala zbytočne Sophia.

„Tak to nebolo,“ namietla Jet.

„Takže, Marge,“ oslovil ju Luke v snahe vyvolať ďalšiu reakciu, „za čo si sa obliekla tento rok?“

„Och,“ rukou pokynula na svoj čierny rolák a džínsovú vestu, čierne nohavice a čižmy. Áno, aj tie boli čierne. „Myslela som si, že je to

nad slnko jasné. Nahodila som sa ako neúspešná študentka práva, ktorá má dvadsaťsedem a ešte stále žije u rodičov.“ Radšej to spomenula sama, skôr ako si z nej vystrelí niekto iný.

Luke zasyčal. „Najdesivejší kostým zo všetkých.“

Sophia doňho drgla.

Jet pocítila, ako sa jej v bruchu niečo pohlo, líca ju začali páliť.

„Ani ty na sebe nemáš kostým,“ pripomenula bratovi.

Luke si odkašľal. „Nie, pretože tu reprezentujem našu rodinu, reprezentujem firmu Mason Construction. Toto je náš jarmok, musím vyzeráť profesionálne a prístupne.“

„S takýmto účesom?“ zasmiala sa Jet, hoci ju to stále škrelo. Možno by sa cítila lepšie, ak by so sebou stiahla aj Luka. Aspoň na chvíľu. „Tá spoločnosť ti ešte nepatrí, Luke.“

Jemne sa mu zachvela čelusť.

„O rok bude.“ Sophia stisla Lukovu dlaň a na tvári sa jej rozhostil úsmev podčiarknutý červenými perami. O rok bude, keď otec odíde do dôchodku. Nie, pardon, ak odíde. Už sa „chystal do dôchodku“ trikrát. Nemali sa o tom rozprávať a Jet si to veľmi dobre uvedomovala. Venovala mu nútený úsmev a ukázala viac zubov, než bolo treba.

„Toto je Cameronov prvý Halloween,“ Sophia rýchlo zmenila tému na niečo, o čom sa smeli rozprávať. O jej dieťati. O ničom inom sa vlastne ani rozprávať nechcela. „Je z neho tekvička.“ Pohojdala ho na svojich bedrách.

„Dokelu, vážne?“ zvolala Jet. „Myslela som si, že je prezlečený za pomaranč.“

„Jet!“ osopila sa na ňu Sophia. „Mohla by si sa pred malým zdržať nadávok?“

„Boha, prepáč.“ Jet si pritisla dlane na ústa.

„To vážne?“

„Vykĺzlo mi to.“ Nie, nevykĺzlo.

„Stále píšeš ten... čo to vlastne bolo?“ spýtala sa Sophia. „Scenár?“

Jet sa pomrvila a špičkou čížmy šťuchla do spadnutého lista. Nechcela o tom hovoriť, ale Sophia a Luke na ňu už aj tak zízali, takže nemala na výber. „Nie, už som s tým prestala.“

Luke si zasunul dlane do predných vreciek. Poďme na to. „Už si to vzdala?“ zatiahol a zjavne si to užíval. „Tak to musí byť nový rekord.“

„V skutočnosti pracujem na niečom inom,“ Jet aj naďalej rozprávala pokojným hlasom, vztýčila ochranné múry a stisla zuby. „Na novom nápade.“

„Hádam nehovoriš o tom podnikateľskom nápade s aplikáciou pre psičkárov, však nie?“ povedal.

Znova ju premkol ten čudný pocit, páliť ju zvnútra, víril jej v bruchu. Jetin pohľad skamenel v nevyslovenej otázke.

„Otec mi to povedal.“

„No,“ začala, akoby jej to bolo úplne jedno, „bola by som rada, keby ste sa o mne nerozprávali.“

„Nuž, keďže sme nemuseli,“ odvetil Luke.

„Bozaj ma, Luke.“

„Jet!“

„Sophia, on ešte nerozpráva.“

„Presne v tom sa my dvaja líšime,“ pokračoval Luke. „Keď si stanovím nejaký cieľ, vždy ho dosiahnem.“

Jet sa zasmiala. Vydala zo seba hlboký, drsný zvuk, ktorý sa vôbec nehodil k jej tvári, ako by povedali ľudia. Smiala sa ako starý chlap, akoby denne vyfajčila balíček cigariet, hoci cigaretu nikdy ani len nemala v ústach.

„Mám všetok čas na svete,“ odvetila mu to, o čom sa každé pondelkové ráno presviedča pred zrkadlom, keď jej rodičia na rozdiel od nej odídu do práce. Opakovala si tie slová, dokým sa jej nevryli do pamäti. V každom prípade by nemala Lukovi dovoliť, aby sa jej dostal pod kožu. „A myslím si, že zabúdaš, že to ja som vyhrala okresnú súťaž v hláskovaní, keď som mala desať.“

Luke prikývol. „Pamätám si.“ Samozrejme, že si to pamätal, pretože v ten deň sa stalo ešte aj čosi iné.

„Tak teda,“ ozvala sa Sophia, netušiac, akou temnou spomienkou práve pohŕda svojím spevavým hlasom. „Už pôjdeme. Toto chlapča začína byť akési mrzuté.“

„Ále čo, Luke, zabudol si na svoju dávku proteínov?“

Práve vtedy, doriti, vôbec nevnímal, ale naťahoval krk, aby ponad hlavy čarodejníc a superhrdinov dovidel na stánok, ktorý obsluhovali ich rodičia.

„Musím ísť zachrániť otca,“ povedal, no nerozlúčil sa.

„Dobre, šéfinko,“ zahundrala Jet.

Toto už začul, otočil sa a v očiach sa mu zablysko.

„Ja som aspoň vedúci finančného oddelenia a nie vedúci fatálnych sračiek.“

„Kiežby to sedelo.“

„Jet!“

„To nadával Luke, nie ja!“

Cameron sa nervózne vykrúcal a Sophia si povzdychla. Dívala sa za Lukom idúcim do davu.

„Ocenila by som, keby ste sa vy dvaja nehádali,“ povedala.

Jet pokrútila hlavou. „To nebola žiadna hádka. Len bežný rozhovor. Ty by si to nepochopila.“

„Je pod veľkým tlakom.“

„Je to Luke,“ povedala Jet, „vždy je pod tlakom. Stavím sa však, že si minimálne dvakrát do týždňa nájde čas na golf s Jackom Finneym a Davidom Dalom. Hoci je pod tlakom. Ja ho poznám dlhšie, nezabúdaj. Aj teba som poznala.“

Presne to stálo medzi Jet a Sophiou ako akási chladná, bodavá vec. Vy si odídete na vysokú a vaša najlepšia priateľka, ktorá vám prestane volať a odpovedať na správy, jednoducho sa o vás vo všeobecnosti zaujímať, si namiesto toho vyhliadne vášho brata. Čokoľvek, len aby sa dostala k Masonovcom. Jet netušila, ako sa s ňou má po tom všetkom baviť, a síce jej to nikdy nepovedala, ale to jej dieťa sa jej zdalo sakramentsky nudné.

„Nuž, tak ja idem...“ nestihla dokončiť, no ani nemusela. Sophia si zjavne vydýchla, keď ju tam Jet nechala samu a zmizla v rednúcom dave ľudí.

Návštevníci začali odchádzať. Sáli do nej vlkolaci a sérioví vrahovia. Jej smerom kráčal obrovský mačací kostým. Spomedzi bielo-ryšavých chlpatých pliec mu vytrčala neprimerane malá ľudská

hlava. Tú mačaciu si niesol pod pazuchou. Jet spoznala jeho ľudskú časť: holohlavého muža tmavej pleti a jeho oči zvýraznené okuliarmi s okrúhlym rámom. Volal sa Gerry Clay. Bol v rade obecného výboru spolu s jej mamou. Vlastne Gerry mu predsedal a mama bola podpredsedníčka, a keď ju zvolili, tvrdila, že jej na tom nezáleží, no mama nevedela dobre klamať.

Mačací Gerry kráčal medzi dvoma policajtmi. Nie tých v kostýmoch, ale v skutočných uniformách. S vestami na hrudi a zbraňami za opaskom. Boli to Lou Jankowski, relatívne nový náčelník polície, a Jack Finney, ktorý odjakživa žil oproti Masonovcom.

„Ahoj, Jet,“ usmial sa na ňu Jack ako na starú známu. Bol vysoký, mal široké plecia a v tmavých vlasoch šediny, ktoré sa mu začali objavovať aj v strnisku. Sophia ho prirovnávala k striebornej líške, keď boli tínedžerky, hoci tá strieborná časť bola relatívne nová.

„Zdravím, pán Finney.“ Mala ho oslovovať seržant alebo tak nejako, no nikdy si na to nezvykla. Pán Finney však znel prinajmenšom lepšie ako Billyho otec, no a Jet ho takto volala väčšinu svojho života.

„Billy ťa hľadal,“ povedal, akoby jej čítal myšlienky.

Fiha, kto tu dnes získal cenu miss popularity?

„Prepáč, Lou,“ dodal Jack, „toto je Jet, dcéra Scotta a Dianne. Nevie, či ste sa už stretli.“

„Neviem o tom,“ povedal Lou. Vyzeral zlostne a mal chladné oči, ktoré však nesesedeli k jeho hlasu, ten znel príliš nežne. Jeho žltó-hnedé vlasy farbou pripomínali horčicu a líca mal červené ako kečup. Tento muž očividne ešte nepočul o retinole. „Je mi potešením pracovať s vašou matkou a s Gerrym, samozrejme. Aha, to je moja žena, ten strašiak, ktorý na mňa máva. Ospravedlňte ma na moment.“

„Potešením?“ zatiahla Jet a dívala sa, ako náčelník odchádza. „Isto myslel inú Dianne Masonovú.“

„Ha!“ vykrikol Gerry, vlastne to ani nebol smiech. „Si vtipná.“

Prirodzene, Jet už vedela, že je vtipná. Niekedy jej totižto nič iné neostávalo.

„Čo si myslíte o svojom novom šéfovi, Jack?“ spýtal sa napoly Gerry a napoly mačka s pohľadom upretým na vzdalujúceho sa náčel-

níka. „Nikomuh nehovorte, že som vám také niečo povedal, Jack, no mali ste ním byť vy. Dáva oveľa väčší zmysel, aby sme mali šéfa, ktorý tu žije celé desaťročia, a nie akéhosi cudzinca, ktorý nikoho nepozná. Isteže som hlasoval za vás. Netuším, prečo ostatní členovia rady... doriti, nikomu to nehovorte. Pravdou je... mali ste ním byť vy.“

Jackovi ovisli plecía. Neisto odvrátil zrak, akoby hľadal niečo iné, na čo by sa mohol pozeráť. Ideálne rozptýlenie spozoroval v stánku za nimi, v ktorom Jetini rodičia predávali vrecúška so sladkými pukanami a vyberali peniaze pre mestský projekt Green Spaces. Všetko to sponzorovala veľmi priateľská miestna stavebná firma. Tá, ktorá vystavala sídla hneď vedľa Green Spaces.

Jack si odkašľal a vrátil sa myslou sa späť k nim. „Som si istý, že ste vybrali toho správneho človeka.“

Ako to, že sa Jet ocitla v ďalšom rozhovore, ktorého súčasťou nechcela byť?

„V pohode,“ povedala v snahe uvoľniť napätie. „Ak sa chcete niečím rozveseliť a niekoho zatknúť, pán Finney, nominujem svojho brata. Podľa mňa si obaja myslíme, že si to zaslúži.“

Jack sa na tom nezasmial, zjavne stále dumaľ nad Gerryho slovami.

„Aha,“ ozval sa Gerry, „tamo je môj syn Owen, ten, čo fotí. Ondaľho sa mu začínajú kurzy fotografovania. Poďme sa odfotiť, Jack.“

Gerry ovinul svoju mohutnú mačáciu ruku okolo Jackových pliec a odtiahol toho úbohého muža preč.

„Ahoj, Jet.“

Ježišikriste, mohli by jej dať všetci aspoň na minútu pokoj?

„Billy Finney,“ obrátila sa k nemu a usmiala sa. Úplne falošne. „Našiel si ma. Vďakaobu, dnes večer som totiž sotva s niekým prehodila slovo.“

„Vážne?“ spýtal sa.

„Nie, ľudí mám po krk.“

„Patrím k nim aj ja?“

„Dozaista tak vyzeráš.“

Bol vysoký, s tmavohnedými kučerami, ktoré sa mu jemne ovíjali okolo vodnatých modrých očí umiestnených ďaleko od seba. Ústa

mal vždy pootvorené a mierne pokrivené, dokonca aj vtedy, keď sa neusmieval. Zodvihol obočie. Tento pohľad poznala. Billy sa od svojich desiatich rokov ani o chl p nezmenil.

„Čo je?“ spýtala sa Jet.

„Práve som sa rozprával s tvojou mamou a spýtala sa ma, ako sa volám.“

Jet si odfrkla.

„Vyrastal som doslova vo vedľajšom dome, trávil som u vás viac času než doma.“ Billy sa akosi zmenšil, hoci sa stále týčil vysoko nad Jet. „Žartovala, všakže? Nezabudla na to, kto som?“

Chudáčik Billy.

„Neber si to osobne, kámo.“ Jet ho potľapkala po ruke. „Ja si to tak neberiem nikdy.“ Práve povedala zrejme najväčšiu lož za celý večer. „Práve preto si ma hľadal... prepáč, akože sa to voláš?“

„Ešte nemám chuť o tom žartovať,“ zvrátil čelo Billy. „V skutočnosti som sa ťa chystal pozvať do baru. V utorok tam usporadúvame ďalší večer živej hudby. Vlastne tam budem hrať. Zdá sa mi, že som ti to už hovoril, dokonca niekoľkokrát. Hrám na gitare a spievam piesne, niektoré som aj napísal.“ Prečo hovoril tak rýchlo? A prečo sa potil? „Len ma zaujíma, či sa ti tentoraz podarí prísť. Ni... nič sa nestane, ak nie.“

Jet sa zhlboka nadýchla. Nepodarí sa jej prísť, ani minule sa jej nedalo a nepôjde to ani tentoraz. Pretože čo ak by bol hrozný a ona by sa na ňom zasmiala a zrazu by sa z toho stalo niečo neprijemné? „Prepáč,“ odvetila. „Tento týždeň nemôžem. Fakt mám toho veľa. Možno nabudúce?“

Znova sa zmenšil. „Jasné, pohoda,“ Billy prikývol. Na rad prišiel jeho falošný úsmev. „Iste bude nejaké nabudúce, netráp sa.“

Jet sa netrápila, ale nemala šancu vysloviť to nahlas, pretože si k nim razil cestu klaun, ktorému sa na trávě šmýkalo a stále zakopával. Opitý klaun s fľašou piva v ruke.

„Si v poho?“ spýtala sa Jet.

Až teraz klauna spoznala, vlastne iba od krku nahor, s polovicatým červeným nosom a parochňou. Pod tým všetkým to bol len

Andrew Smith. Knísal sa, oči mu behali zo strany na stranu, no keď pristáli na nej, rozžiarili sa.

„Ty,“ zamrmal a ukázal na ňu prázdnu fľašu od piva. „Kde máš brata? Musím s ním hovoriť.“

„Luka?“ Jet pokrčila plecami. „Tuším odišiel.“ Šťastný bastard.

Andrew sa zasmial temným, piskľavým hlasom. „Tá vaša posratá rodina. Myslíte si, že keď každý rok usporiadate sprostú párty, všetko tým vyžehlíte?“

Billy pristúpil bližšie k Jet. Do zóny nebezpečia. Teda piva.

„Vy všetci. Ničíte, čo vám príde pod ruku!“ zavrčal Andrew.

„Tuším ste toho vypili priveľa, nemyslíte, Andrew?“ povedal Billy a rozhodil rukami. „To je v poriadku. Čo keby som vám doniesol trochu vody?“

„Nevrav mi, čo mám robiť, chlapče! Vždy mi vravia, čo mám robiť!“

Andrew sa napoly rozbehol a napoly spadol na Billyho, sotil ho dozadu. Billy sa nebránil a nechal sa odtlačiť.

„Nič sa nedeje, pán Smith,“ snažil sa mu vysvetliť, zatiaľ čo mu opitý klaun slabými údermi búšil do hrude.

Prečo Billy nič nepodnikol?

„Hej!“ zakričala Jet v snahe zastaviť to, no ruvačka sa skončila skôr, než sa k nej dostala. Billyho otec – doriti, zvyk je zvyk, skús to znova –, Jack vybehol zo zmenšujúceho sa davu s náčelníkom Louom v päťách. Jack schmatol Andrewa a odtiahol ho od Billyho. Andrew sa potkol na vlastnej nohe a spadol na náčelníka Loua, ktorý ho držal v pevnom zovretí ako taký sud.

„Upokojte sa, pane!“ vyštekol mu do ucha Lou, jemnosť sa mu z hlasu vytratila. To nie je veľmi upokojujúce.

„Nechajte to na mňa, náčelník,“ Jack stisol Andrewovu ruku. Klaunova hlava ovisla na Jackovom pleci. „Si v poriadku, Billy?“ spýtal sa Jack svojho syna ponad Andrewovu hlavu.

„Hej, v poriadku, otec,“ odvetil Billy. „Len nedorozumenie. Musí ísť domov a vyspať sa z toho. Nezatýkaj ho, prosím.“

„Poznáte tohto muža?“ spýtal sa náčelník Lou Billyho otca.

Jack prikývol.

„Viete, kde býva?“

Jack znova prikývol. „Žije v byte vedľa Billyho.“

„Dobre,“ náčelník si upravil uniformu. „Môžete ho eskortovať domov, seržant? Dozrite na to, aby sa napil vody.“

„Iste, náčelník.“

„Nabudúce,“ Lou sa prihovoral klaunovi, „strávite noc v cele a obviníme vás z výtržníctva.“

„Poďme, Andrew,“ povedal Jack, zatiaľ čo ho odvádzal k ceste a pouličným lampám, podopierajúc klauna a muža zároveň.

Náčelník sa obrátil k Billymu a Jet ubzikla preč. Už mala po krk rozhovorov s ľuďmi a aj tohto haloweenského jarmoku. Budúci rok možno bude radšej predstierať chorobu. Vlastne na tom nezáležalo, pretože o rok tu už nebude. Bude opäť v Bostone, možno späť na práve, prípadne povedie svoju novozaloženú spoločnosť. Všetko malo svoj čas. Ona mala čas.

„O čo tam šlo?“ spýtal sa jej otec, keď konečne prišla k ich stánku.

„Andrew Smith,“ Jet položila svoju masku zombie na stôl. „Opäť spitý a nešťastný.“

„Pre svoj dom?“ spýtala sa mama akoby mimochodom, kým počítala peniaze v pokladničke so zámkom. Výrazný účes sa jej pohojdával okolo krku.

„Nie, zrejme preto, že mu minulý rok zomrela jediná dcéra.“

Dianne vyprskla a prudko sa nadýchla. „Jet, toto by si nemala.“

„Nemala by som čo, mama? Rozprávať? Existovať?“ Mama na ňu vrhla svoj typický pohľad – prenikavé zelenohnedé oči zväčšené pod sklíčkami okuliarov, no nie jemnejšie.

„Ach,“ zastonal zrazu otec a zohol sa v páse, rukou si tlačil na bok.

„Zasa ti je zle?“ obrátila sa k nemu mama a v ruke držala zväzok dvadsaťdolaroviek. „Keď príde domov, vezmeš si lieky proti bolesti. A žiadne nie, Scott, pôjdeš na ďalšiu kontrolu.“

Otec zavrčal, na nič viac sa nezmohol. Potil sa, rednúce vlasy sa mu lepili na spánky, na tvári mu pribudli nové vrásky, ktoré lemovali jeho bolestivý výraz.

„Termofor a veľa vody,“ povedala Jet so smutným úsmevom. „Mne najviac zaberá práve to. Môžeš si požičať môj.“

Vedela, akú bolesť cíti. V skutočnosti to dokázala pochopiť len ona jediná z celej rodiny. Mama ani Luke nikdy celé týždne nemočili krv ani nezažili, aká mučivá je chôdza s bolesťami v boku. Oni a tie ich normálne obličky.

„Vážení,“ Jet tleskla rukami. „Bolo mi potešením, ale ja sa pobe-riem domov.“

„To nemôžeš,“ vyštekla Dianne. „Tvrдила si, že zostaneš až do konca a pomôžeš nám upratať. Ľudia už odchádzajú. Buď užitočná a odnes stoličky späť do hotela.“

Jet s takým niečím nikdy nesúhlasila a neznášala matkine reči o tom, aby spravila niečo užitočné. Necítila sa vďaka tomu užitočne, ale ako niktoška.

„Spravím to zajtra,“ odvetila.

„Typická Jet,“ vzdychla mama.

„To nie je typická Jet,“ povedal otec zmierlivým hlasom. „Zvyčajne povie: ‚Spravím to neskôr.‘“

„Neskôr je výborné slovo,“ povedala Jet a zvýšila hlas, keď odchádzala od rodičov. „Znamená to, že vlastne nemusím byť užitočná nikdy. Vidíme sa doma.“

Mama sa už aj tak sústredila na niečo iné: Gerry Clay sa vrátil, tentoraz ako mačka od hlavy až po päty.

„Bububu!“ vyskočil spoza stánku. „Dianne, poznám vaše najhlbšie a najtemnejšie tajomstvo,“ povedal hrubým, takmer diabolským hlasom.

„Výborne sa zabávaš, však, Gerry?“ odsekla Dianne.

Jet prešla parkom a vynorila sa na ulici za ním. Bola tma, no nie až tak neskoro, aby sa bála. Mesto stále hučalo a kvílilo a hemžilo sa presúvajúcimi sa autami a nemŕtvymi. Pred kostolíkom sa zlietol hlúčik tínedžerov, vykrikovali a chichotali sa akosi príliš na to, aby to bolo len z cukru. Pokojne by sa stavila, že objavili maminu a otcovu skrinku s alkoholom.

Pred okolitými domami stále svietili vyrezávané tekvice, zazerali na ňu ich zlomyseľné trojuholníkové oči. Zato schody k vchodovým

dverám lemovala len kopa holých tekvic a dýň. Tie sa nik neobťažoval vydlaabať.

Jet zabočila na ulicu College Hill Road a pozdravila kostru visiacu pred domom Romanovcov s číslom 1. Jej končatiny praskali a poletovali v jesennom vánku. Vyšla hore kopcom až k číslu 10.

Domov.

Neznesiteľne veľký dom, ktorý otec prerobil a zväčšil, a to hneď niekoľkokrát, vyčnieval spomedzi ostatných normálnych domov na ulici. Stál priamo oproti domu Finneyovcov s číslom 7. Aj Jet zrejme nenávidela Masonovcov. Je to možné.

Vybehla po širokej kruhovitej príjazdovej ceste, pričom prešla okolo svojho auta, ktoré s láskou potľapkala po korbe. Ford 150 v púdrovomodrej farbe. Mama si myslela, že Jet si to auto kúpila len preto, aby ju ním vytočila. Nebola ďaleko od pravdy.

Pred červenými vchodovými dverami stála jediná tekvica s vydlabanými očami, ktoré však už nesvietili, oheň zhasol. Na schodoch ležala misa s nápisom: *Ponúknite sa. Jedna sladkosť na osobu*. V akom svete to jej matka žila? Doriti, nádoba so sladkosťami bola prázdna. Tí zasrani.

Jet si poprezerala vrecká na bunde v snahe nájsť v nich kľúče. Šošovka domáceho videovrátnika na ňu zazerala, tak na ňu vytreštila oči a vyplazila jej jazyk.

Odomkla dvere a k jej nohám sa prihnal Reggie s ryšavou srstou. Vrtel chvostom a pišťal od radosti tak, ako to robieval len pri nej. Vyskočil a labkami sa jej oprel o kolená.

„Ahoj, ahoj, fešák. Kto je dobrý psík, hm?“

Jet sa zohla a poškrabkala ho za ušami. Za smiešne dlhými ušami anglického kokeršpaniela.

Pes odbehol, poobšmietal sa okolo rohu a vzápätí, sotva o dve sekundy, sa vrátil.

„Čo si mi to priniesol? Špinavé ponožky?“ zatiahla Jet a prstom mu prešla po ňufáku, zatiaľ čo sa jeho telíčko vrtelo aj s týmto presvätým darom v papuľke. „Ďakujem ti veľmi pekne, miláčik môj najmilší.“

Jet zavrela vchodové dvere a prešla chodbou popri snehobielych stenách a marockých koberčekoch – všetko vyzeralo príliš čisto a upravené ako v akomsi katalógovom dome. Jet sa vždy dostala do maléru, keď sa opovážila správať sa tu ako doma, trúsiť okolo seba omrvinky alebo si neodložiť topánky. Prešla až do kuchyne v zadnej časti domu a Reggie poslušne klusal za ňou.

Na kuchynskom ostrovčeku ležal tanier koláčikov, ktoré upiekla a priniesla Sophia – boli to čierne netopiere s polevou a oranžové tekvičky. Sophia robievala také veci. Piekla. Jet si vzala netopiera a odhryzla mu hlavu. Dopekla, chutili fakt dobre. Dojedla koláčik a poutierala si lepkavé končeky prstov do utierky pri sporáku, jednej zo súpravy troch utierok s malými pochodujúcimi citrónmi, pomarančmi a avokádami, pretože v tomto dome muselo ladiť úplne všetko. Jet sa otočila a vzala si z taniera ďalší koláčik. A prečo nie, dočerta! Vzala si aj jednu tekvičku a pomalými krokmi prešla popod klenbu olemovanú ozdobnou lištou až do obývačky.

S koláčikom v ústach siahla do vrecka po telefón. Odomkla ho. Jej prst našiel Instagram skôr než jej oči. Odhryzla polovicu tekvičky a na jazyku sa jej rozplynula sladkastá poleva. Mohla byť ako dievčatá zo strednej alebo z výšky, ktoré už boli vydaté a oslavovali výročia a narodenie svojich potomkov. Alebo nemusela byť vydatá ani mať deti, ale mohla chodiť na vychytené večierky a popíjať šampanské pri nástupe do nového zamestnania. Aj taký život mohla Jet viesť, občas uverejniť skromne neskromný príspevok o svojom veľkom povýšení vo firme s akronymom, o ktorom všetci predstierali, že ho poznajú. Teda ak by nedala výpoveď a z večera do rána neodišla z Bostonu.

Jet dojedla koláčik a lepkavými prstami siahla na obrazovku. Nezáležalo na tom. Jet mala dosť času nájsť to pravé. Mala všetok čas na svete, pamätáte? A zrazu sa jej život skutočne začne, a keď sa tak stane, buďte si istí, že im to všetko vráti aj s úrokmi. Len si na to počkajte.

Reggie sa jej postavil do cesty a začal kňučať.

„Prepáč, kamoš, tieto koláčiky sú pre ľudí.“

Kňučanie zoslablo a prešlo do vrčania.

„Čo...“

Začula náhlivé kroky.

Nasledoval prudký úder do zátylku, vlhkosť trhajúcej sa pokožky, chrapot praskajúcej lebky.

Telefón jej vyklízol z ruky. Pes už nevrčal, ale kričal. Jet by tiež mala kričať, no...

Ďalší úder, silnejší. Prúd valiacej sa krvi, pukot kostí lámajúcich sa jej v hlave.

Nieko ju vraždí! dokázala si ešte pomyslieť Jet, no potom žmurkla a svetlo sa akosi nevracalo, a...